

Constance Debré

Love me tender

roman

Oversat af
Jon Mittun Mogensen

Oversat efter
Constance Debré, *Love me tender* ©
Flammarion, 2020

texte | tekst

"Man kan være far uden en mor."

AISCHYLOS, *Orestien*

Jeg kan ikke se, hvorfor kærligheden mellem en mor og en søn ikke skulle være præcis som andre typer kærlighed. Hvorfor skulle man ikke kunne holde op med at elske hinanden. Hvorfor skulle man ikke kunne gøre en ende på forholdet. Jeg kan ikke se, hvorfor man ikke skulle kunne give fanden i kærligheden en gang for alle, den foregivne kærlighed, alle former for kærlighed, selv denne slags, hvorfor skal man absolut elske hinanden i familier eller andre sammenhænge, og hvorfor skal man uophørligt fortælle hinanden eller sig selv det. Jeg vil gerne vide, hvem der har opfundet det, hvornår det stammer fra, om det er en mode, en neurose, noget gammelt ragelse, vanvid, hvad de økonomiske interesser og politiske motiver er. Jeg vil godt vide, hvad man

skjuler for os, hvad man forventer af denne fantastiske historie om kærlighed. Jeg ser på folk, og jeg ser kun løgne, og jeg ser kun tosser. Hvornår stopper man med kærligheden? Hvorfor skulle man ikke kunne gøre det? Jeg må vide det. Jeg stiller mig selv spørgsmålet.

Jeg svømmer hver dag, jeg har en muskuløs ryg og muskuløse skuldre, kort hår, der er brunt og lidt gråt foran, jeg har en Caravaggio-figur tatoveret på venstre arm, og *Ludersøn* skrevet med sirlig skrift på maven, jeg er høj og tynd, jeg har små bryster og en ring i højre øre, jeg går i jeans, lærredsbukser, sorte eller hvide t-shirts, herreskjorter om sommeren, en gammel læderjakke, jeg bruger ikke brystholder, jeg går i Converse sko, Church's sko, jeg sover i et par boksershorts i Oxford grå, jeg sminker mig ikke, jeg børster mine tænder tre gange om dagen, jeg sveder ikke så meget, men jeg kan godt lide at gøre det af og til, som parfume bruger jeg Habit Rouge, jeg har til tider lyst til skifte den, men kvinder kan godt lide den, så jeg beholder den, jeg lugter også af klor fra

svømmehallen, jeg ryger Marlboro light om aftenen, jeg drikker næsten ikke, jeg tager ikke stoffer, jeg bor i Paris i en etværelseslejlighed i nærheden af Denfert, jeg har ikke nogen møbler bortset fra en 120 cm bred boksmadrass købt i Stop Affaires i rue Saint-Maur og en bordplade på to bukke, der kostede 17,90 euro for det hele i Bricorama på avenue Flandre, jeg kan ikke lide ting, jeg har ikke nogen gryder, ikke noget bestik, ikke nogen tallerkner, undtagen i pap for ikke at skulle vaske op, jeg har ikke nogen penge, fordi jeg er komplet ligeglad, fordi jeg foretrækker at skrive frem for at arbejde, jeg tænker aldrig på, at jeg er 47 år, jeg forestiller mig, at jeg bliver gammel med ét slag, undtagen hvis jeg dør inden ligesom min mor, bortset fra min søn, som jeg ikke ser mere, går det godt, han er otte år, så ni, så ti, så elleve, han hedder Paul, han er super.

1

Det var for tre år siden. Vi er på café Flore i rue Saint-Benoît, udenfor. Det er sommer. Jeg dypper mine pommes frites med peber i ketchup. Jeg har bestilt en club-sandwich, han en parisertoast. Ham, det er min eks. Han er min første fyr, og foreløbig er han den sidste. Vi er endda gift endnu, da vi ikke er blevet skilt. Det varede tyve år mellem os. Jeg forlod ham tre år tidligere. Han hedder Laurent. Vores søn på otte år, Paul, har vi en uge ad gangen i gensidig forståelse, der er aldrig nogen problemer. Det er nogle måneder siden, jeg begyndte at være sammen med damer. Det er det, jeg vil fortælle ham. Det er hensigten med middagen. Jeg foreslog café Flore af gammel vane. Der mødte vi hinanden, da vi var tyve år gamle, og vi tilbragte efterfølgende meget tid der. Jeg bor i sjette arrondissement, der voksede jeg op, jeg

har så godt som aldrig boet noget andet sted. Men jeg går ikke mere på café Flore. Jeg har droppet jobbet som advokat, jeg er ved at skrive en bog, jeg har skattevæsenet og Gældsstyrelsen på nakken, jeg har ikke fem flade øre. Det er selvfølgelig irriterende, men det betyder ikke noget. Jeg rykker ud med sproget, jeg siger: Jeg er sammen med damer. I det tilfælde at han endnu skulle være i tvivl om mit nye korte hår, mine nye tatoveringer og min påklædning. Lidt det samme look som før, men nødvendigvis på en mere eksplicit måde. Det er ikke, fordi han aldrig havde haft en mistanke. Vi havde berørt emnet for i hvert fald ti år siden. Jeg havde sagt: Aner ikke, hvad du taler om. Kærlighedshistorier, siger jeg til ham. Seksuelle forhold ville have været mere faktisk. Han siger: For mig er det vigtigste, at du er lykkelig. Det lyder ikke troværdigt, men det passer mig fint, jeg svarer ikke noget. Han rør knap nok sin parisertoast, tænder en cigaret, gør tegn til tjeneren og bestiller champagne. Det er det, han drikker for tiden, han siger, at det glider lettere ned, at han ikke er så

smadret om morgenen. Han betaler regningen, vi bryder op. I stedet for at tage afsked på boulevard Saint-Germain følger han med mig ned mod Seinen. Foran min opgang gør han mine til at gå op sammen med mig, som om vi ikke havde været separeret i tre år, som om jeg ikke lige havde fortalt ham, hvad jeg lige havde fortalt ham. Jeg siger nej, han svarer: Som du vil.

Næste dag skriver han til mig: Det var hyggeligt i går, har du nogen planer i aften? Jeg troede, at det var afklaret, måske har han tænkt over det, og han ønsker, at vi skal tale om det igen. I tre år har vi knap nok set hinanden, det var rigtig fint sådan. Men jeg siger ja, jeg tænker sikkert ved mig selv, at jeg skylder ham det. Han henter mig i taxa neden for min lejlighed, han har taget pænt tøj på, han har reserveret bord, ikke på en lokal restaurant, men på en lidt chik terrasse i gårdhaven til et fint palæ. Han opfører sig hjemmevant over for tjenerne, han bestiller god vin som en ægte connaisseur, som en fyr, der fører sig frem over for sin dame. Måske er det

dét, han gør over for damer nu, som han vil vise mig, forsøge på mig. Han har villet mødes, men han har ikke noget at sige til mig, han stiller mig ingen spørgsmål, ikke et ord om i går, ikke et ord om ham selv eller mig, vi taler om rejser, fremmede lande, bøger, vi har læst, det er et galant rendezvous, der ikke fænger. Han insisterer på, at vi spadserer hjem, jeg er opmærksom på den fysiske afstand, hverken for tæt på eller for langt væk, som var intet hændt. Marais kvarteret, Seinen, Notre-Dame, det kunne ligne en kinesisk bryllupsrejse. Han følger mig igen helt til min hoveddør, igen vil han gå op med mig, han vil kysse mig, igen virker han overrasket over, at jeg siger nej.

I oktober taler jeg med ham om skilsmisse. Jeg har været sammen med en kvinde siden i sommer. Hun er ung, det går hende på, at jeg er gift. Hun lægger pres på mig, hun laver scener, jeg ender med at give mig. Når det kommer til stykket, har hun ret, det er ikke godt, jeg siger min eks, han kalder mig stadig sin kone. Jeg

inviterer Laurent på kaffe en gang, to gange, han siger, at han ikke har tid, han kryber udenom. Til sidst sender jeg ham en mail. Jeg vil gerne skilles, det ville skabe klarhed for alle parter, kom til middag en aften, så vi kan tale om det, kærlig hilsen. Hold op, du tænder mig, svarer han mig per mail. På det tidspunkt synes jeg, det er morsomt. En smule skørt, men morsomt.

To uger senere i slutningen af efterårsferien siger han til mig, at der er et problem med Paul. Han vil beholde ham, i stedet for jeg henter ham den her uge. Han siger, at Paul ikke kan udstå mig, at han ruller rundt på gulvet, at han hader mig. Jeg tager hen til dem. Min søn ruller rundt på gulvet. Han hader mig.

På det tidspunkt ser jeg ikke nogen sammenhæng med, hvad der er sket mellem far og søn. Måske har Laurent ret, måske kan Paul ikke udstå mig, og det er min skyld, måske er jeg skyldig i noget. Jeg forsøger at forstå, hvad jeg har gjort eller gjort forkert. Jeg har givet ham mindre

opmærksomhed det sidste stykke tid, det er sandt. Jeg var der hele tiden, men en smule distræt. Jeg var ved at skrive min bog. Man har ikke plads til andre, når man skriver. Desuden datede jeg. I starten havde jeg intet sagt til ham. Så var jeg endt med at tale med ham om det. Ikke lige med det samme, hverken om den første eller anden kæreste, men han havde mødt den tredje, han kunne godt lide hende. Han havde sagt, at vi kunne tage på ferie med hende, at det ville være hyggeligt. Jeg havde lige gjort det forbi, jeg svarede ham nej, jeg forklarede ham det. Jeg havde spurgt ham, om han havde haft en anelse om det, om det generede ham. Han havde en anelse om det, det generede ham ikke. Vi var gået ud, han havde taget mig i hånden, vi var gået på café La Palette for at drikke en sodavand, vi var i godt humør, vi har ofte været glade han og jeg, når jeg tænker tilbage. Vi havde fortsat som før med ugerne, hvor han var hos mig, og hvor jeg brugte tiden sammen med ham, og ugerne, hvor han var hos sin far, og hvor jeg brugte

tiden på mine kærester. Jeg var forsigtig. Det gik fint. Det ved jeg. Der er ting, man ved.

Siden efterårsferien er Paul hos sin far, jeg ser ham ikke mere, jeg taler ikke mere med ham. Laurent afslår alle mine forslag eller svarer mig ikke. Intet, ingen nyheder, ikke et ord. Ugerne går, uger, der bliver til måneder. Jeg går ikke i retten, jeg vil ikke forværre situationen. En dag, hvor jeg er dødtæt af det, mere end ellers, tager jeg hen til ham, hen til dem. Laurent åbner, siger intet, går ind i stuen. Paul er i sin seng, dynen over hovedet, hovedet begravet i hovedpuden. Laurent er inde ved siden af, han ryger. Jeg taler til Paul, der ikke rør sig, der ikke ser på mig, der ikke svarer mig. Jeg forsøger i alle tonefald, jeg spørger ham, hvordan han har det, jeg forsøger at få ham til at grine, jeg skifter emne, jeg beder ham fortælle mig, hvad der foregår, jeg siger til ham: Lad os gå ud og drikke en cola, han åbner ikke øjnene, han er ubevægelig, han er anspændt, trodsig, tung som en sten. Jeg bliver til sidst irriteret, jeg skælder ham ud: Nu er

det nok, rejs dig op, tag tøj på, kom med mig ned i fem minutter. Han står ud af sengen, går ind til sin far i stuen, gemmer sig bag ham, han ryster, og han skriger, han siger, at jeg er en lort, han giver mig fingeren. Laurent peger på døren og råber: Nu skrider du. Jeg ser på ham, og jeg siger til mig selv, at han er stærkere, fysisk stærkere, at det faktisk, at vi er samme højde, at vi går i samme tøj, at vi udfylder rummet på samme måde, at vi er velformulerede, alt det ændrer ikke på noget, jeg forstår, at det er et spørgsmål om vægt og muskler, forskellen mellem en mand og en kvinde, jeg kigger på Laurent, jeg kan se, at han tænker præcis det samme, jeg kigger på Paul bag hans far, jeg kan se, at der ikke er noget at gøre, jeg siger til mig selv, at de har deres egen ting kørende, deres lille mandedelirium, jeg trækker på skuldrene, og jeg går.

Jeg fortæller historien til mine svømmekammerater på den kinesiske travsportscafé, hvor vi altid går hen. Dominique og Ming siger, at det er vanvid, at jeg må

gøre noget, tale med hans forældre, kontakte politiet. Andre siger: Lad det ligge, det er ikke så alvorligt, din søn kommer tilbage senere. Han fortæller, at han havde en lignende historie med sin datter, da han blev separeret. At det gik i orden igen.

Slutningen af efteråret, vinter, forår. Igennem al den tid venter jeg på, at tingene skal falde til ro, jeg siger til mig selv, at de vil blive trætte af situationen, jeg forsøger at tale med Laurent, se Paul. Intet lykkes mig, det er en uoverstigelig mur. Jeg har ikke set Paul i seks måneder. En ven, som er advokat og arbejder med familieret, tilbyder mig sin hjælp. Ganske gratis, når nu jeg ikke har en klink. Først på sommeren indgiver han en stævning om skilsmisse for mig med øjeblikkeligt krav om, at jeg ser Paul som før, hver anden uge. Jeg trøster mig med, at jeg i værste fald vil få ham i halvdelen af ferierne og weekenderne, som en hvilken som helst far, der er skredet fra konen.

Retsmødet er berammet til slutningen af juli. Et år efter mødet på café Flore. To dage før modtager jeg Laurents krav, skrevet af ham selv og underskrevet af hans advokat. Han kræver fuld forældreret og fratagelse af min forældremyndighed. Han anklager mig for incest og pædofili mod min søn på otte år, direkte eller gennem tredjemand. Han taler om mine homoseksuelle venner, "om hvilke man kan stille spørgsmål om, hvorvidt de ikke er pædofile". Han fremlægger et billede af min søn og en af mine bøssevenner på en fortovscafé en dag, hvor vi var gået ud for at drikke et glas grenadine; et andet med et advarselsskilt, "Jagt i skoven", som er blevet fundet på en mark, hjembragt fra landet og stillet på mit skrivebord tæt på døren til Pauls værelse. Han citerer passager fra visse bøger på mine bogreoler, Bataille, Duvert, Guibert. Han kæder ting sammen, fremstiller anklager, skaber tvivl. Min nu niårige søn skriver et brev til retten, han erklærer, at det er umenneskeligt at bo sammen med mig, at hans far siger,

at jeg er skør i knolden, og at han er enig med ham, han siger, at han ikke vil se mig mere.

Retsmødet varer et kvarter, Laurents advokat læser passager højt af Hervé Guiberts roman *Fou de Vincent*, som om romanens fortælleren var mig, som om drengen, han går i seng med, var Paul, dommeren stirrer på min tatovering, som titter frem under mit ærme, spørger mig om, hvorfor jeg skriver en bog, og hvad den handler om, hvorfor jeg har talt med min søn om min homoseksualitet, hun siger, at sådanne ting ikke vedkommer børn, hun siger, at her taler vi ikke om jura, at vi taler om moral, at jeg kan begribe det, at jeg er intelligent.

Dommeren afsiger sin kendelse nogle dage senere. Hun udpeger en psykiater til at lave en ekspertvurdering af os alle tre. Hun giver ham seks måneder til at aflægge sin rapport. Som altid med retsvæsenet er det en vejledende tidsfrist, det kan tage et år, to år, tre år. Indtil

videre har Laurent fuld forældreret. Jeg beholder kun en begrænset ret til besøg i medierede rammer, som retten siger. En time hver fjortende dag i en forenings "mødested" tæt på République pladsen, hvor der vil være specialister i børn til stede ved møderne mellem Paul og mig, som var det en mor på crack eller en voldelig far, og endda ikke altid i sådanne sager. "Med forbehold af at parterne finder en bedre aftale", sådan formulerer man det, og mens man venter på, at få et klarere billede af sagen, forklarer madame C., dommer i familiesager ved første retsinstans i Paris. Jeg appellerer, en appel, som ikke har opsættende virkning, den foreløbige kendelse træder i kraft. Jeg vil ikke få noget retsmøde før om to år. To år er tusind år. To år er aldrig.